N°. 49. 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag **23 April.**

Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien moeten op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1–6 regels, is *f* 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Of de Tweede Kamer zal volhouden?

Wij doen deze vraag, met opzigt tot de door de regering voorgedragene begrootingswetten voor het jaar 1840.

Teregt heeft het *H. B.* in zijn nummer van 20 April de volgende herinneringen geplaatst:

» In de *eerste* afdeeling zijn *negen* leden *eenstemmig* van oordeel geweest, dat het noodeloos ware in bijzondere beschouwingen over de onderdeelen dezer wetten te treden, en even-zeer om op nieuw de algemeene beginselen te toetsen, welke de steunsels van deze ontwerpen uitmaken. Het eene zoowel als het andere *zoude*, zeide men, *geene andere uitkomst opleveren, dan hetgeen* voor niet langer dan ettelijke weken *over hetzelfde onderwerp is geopperd.* Terwijl zij ten slotte haar leedwezen niet heeft kunnen verzwijgen, dat het ontwerp zich *zoo weinig gunstig onderscheidt* van hetgeen zoo nadrukkelijk werd afgekeurd.

» In de *tweede* afd. heeft *de groote meerderheid* verklaard, dat in zoodanigen stand van zaken, haar tot haar leedwezen niets zal overschieten, *dan ook weder deze begrooting af te stemmen.*

» In de *derde* afd. hebben vele leden te kennen gegeven, dat zij het onderzoek geheel doelloos beschouwden, omdat de nieuwe ontwerpen *bijna woordelijk overeenstemmen met de vroegere*, welke *schier eenparig* door de Tweede Kamer zijn verworpen, *en omdat de redenen*, die toen tot die beslissing geleid hebben, *nog in volle kracht zijn.* » Indien men -- merkte men aan -- in het laatst van het vorig jaar, *om geen stilstand in de dienst te veroorzaken*, er toe heeft kunnen besluiten, om in eene bezwarende credietwet toe te stemmen, zouden welligt *thans* eenige leden, *hiertoe minder bereid gevonden worden*, en zou dus *de verantwoordelijk voor de gevolgen niet te hunnen laste komen.*"

» In de *vierde* afdeeling is het een raadsel gebleven, waarom deze begrooting zoo veel meer aannemelijk dan de vroegere zoude moeten geacht worden. Bij eene oppervlakkige beschouwing, voerde men aan, is het toch duidelijk, dat, behalve oorlog, al de overige hoofdstukken, op zeer weinige posten na, *geheel onveranderd*, *eensluidende met de vroeger niet aangenomene, zijn gebleven*, en de ramingen dezer begrooting doorgaans *slechts als een eenvoudige nadruk van de vorige te beschouwen zijn.*"

» Terwijl eindelijk de *vijfde* afd. heeft opgemerkt, dat de thans vastgestelde begrooting *slechts in zeer weinige opzigten verschilt van die, welke Z. M. is verzocht in nadere overweging te nemen; dat* genoegzaam *al de posten op dezelfde hoogte zijn verbleven*, met uitzondering van het dep. van oorlog; dat de verlaging van het cijfer bij andere, meer is gelegen in eene oogenblikkelijke vermindering van uitgaven, dan in eigenlijk gezegde ingevoerde bezuinigingen in het geheel der administratie; *dat* alzoo *de meeste der vroeger gemaakte aanmerkingen alsnog van volkomen kracht en waarde kunnen gerekend worden te zijn;* en dat het daarom slechts noodelooze herhalingen zouden wezen van reeds vroeger gemaakte aanmerkingen, *waaraan men meent zich alsnog te kunnen refereren.*"

Hieruit maakt het *H. B.* nu de gevolgtrekking dat de begrootingswetten, zoo zij niet in gevolge der gemaakte bedenkingen worden gewijzigd, en zoo de regering niet door » meerdere volledigheid en vereenvoudiging getoond heeft, een beter spoor te willen inslaan," *zullen worden verworpen.*

Ook wij zijn van dit gevoelen; maar wat daarop volgen zal? aangenomen eens, dat de regering blijft volhouden, [en zij schijnt nog niet zeer genegen, iets anders te doen,] dit is hier inderdaad eene belangrijke vraag.

Wanneer er tot ongeveer 1° Julij eene spanning tusschen de staatsmagten bestaan heeft, zal er weder naar alle aanzien eene *credietwet* worden voorgesteld, en helaas! wij vreezen het, de meerderheid der Staten-Generaal zal bezwaarlijk den moed en den wil bezitten, om zoodanige wet mede af te wijzen.

Eenigen zullen die wet verdedigen op gronden uit het belang der handhaving van 's lands crediet; anderen zullen wijzen op de brandstoffen, in den tegenwoordigen tijd zoo ruimschoots aanwezig, en de noodzakelijkheid tot behoud van rust en orde, daaruit voortvloeijende, om de regering te ondersteunen en haar niet al te zeer te benaauwen.

Anderen zullen spreken van de kortheid des tijds, om zoo groote veranderingen daar te stellen, als er vereischt worden, om de bezuinigingen zoo belangrijk te doen worden; dat de begrooting der uitgaven tot het verlangde peil kan worden terug gebragt; dat dit beter na de tot stand gebragte herziening der grondwet, welke toch wel niet in den loop van het eerste half-jaar zal kunnen plaats vinden -- zal kunnen geschieden enz. enz.

En zoo zal dan de credietwet groote kans hebben, nog weder voor een volgend half-jaar te worden aangenomen; de geëerde sprekers en ook de zwijgende, doch vóór stemmende Edel Mogende Heeren zullen vermeenen, door de ontwikkeling van zoo gewigtige beweegredenen, als door de sprekers zullen zijn voorgedragen, genoegzaam voor de natie te zijn verantwoord en geregtvaardigd.

Zij zouden zich hierin echter vergissen.

De natie kent reeds te voren die beweegredenen; en ongeacht dezelve, acht zij het eenen heiligen pligt voor de Staten-Generaal, om, na zóólang geduld te hebben geoefend, na zóóveel bescheidenheid, eerbied en vertrouwen, jegens de regering te hebben aan den dag gelegd, nu dit alles vruchteloos blijkt te zijn, van hunne grondwettige magt gebruik te maken, om aan het volhardingsstelsel, hetwelk de natie al nader en nader tot den oever van haren ondergang voert, een einde te maken.

Twijfelden Hun Edel Mogenden aan deze gezindheid en stemming der natie, wij zouden Hun den raad geven te doen, zoo als dikwijls VAN HOGENDORP deed, zich in den boezem van het beste deel der natie te begeven, zich daar met de meest geachte de meest geloofwaardige en invloedhebbende personen te onderhouden, en op die wijze te vernemen wat het ernstige verlangen van verreweg het grootste getal van dit gedeelte der natie zij. Wij zouden dit daarom voor hen te nuttiger en pligtmatiger achten, omdat eene staatkundige crisis voor Nederland schijnt op handen te zijn, en het daarbij hoogst gevaarlijk kan zijn, geene vaste overtuiging, geene juiste kennis omtrent zoo hoogst gewigtige punten te bezitten, en ten gevolge daarvan maar in den blinde en naar de ingevingen van het oogenblik te handelen.

Zal men vreezen voor de benadeeling van 's lands crediet? Maar immers de regering geeft het voorbeeld, om daarvoor *niet* bevreesd te zijn. Draagt het de goedkeuring der natie weg, indien hare vertegenwoordiging pal staat, dan zal zij ook, ondanks de verwerping van begrootingen en credietwetten, het vertrouwen op den staat niet verliezen, en doen dit vreemdelingen, -- dan zullen de Nederlandsche kapitalisten, bij het verleenen van hun vertrouwen aan den staat, slechts kunnen winnen.

Dat een eensgezind volk, met eene eensgezinde vertegenwoordiging aan deszelfs hoofd, bij de verdediging eener billijke en regtvaardige zaak bij voorraad van de overwinning zeker kan zijn, -- behoeft wel voor niemand betoog.

Ook de kortheid des tijds zal geene regtvaardiging of verantwoording bij de natie kunnen opleveren, voor het op nieuw inslaan, door de vertegenwoordiging, van den ouden weg der toegevendheid en inschikkelijkheid, -- tenzij er overtuigende bewijzen bestonden, dat men in den gegeven tijd niet meer had kunnen doen, dan men gedaan heeft; dat althans de ernstige wil bestaat, om aan de billijke verwachtingen van een geheel volk te beantwoorden.

Zonder bewijzen van dezen wil, *kan* de natie niet gelooven, dat de kortheid des tijds de schuld heeft aan het nog volhouden van het volhardingsstelsel; zij zal dit *moeten* op rekening stellen van *dwang* van *onwil* bij de regering, welker denkwijze in dezen te overwinnen het geluk der natie dringend vordert, en hetwelk daarom aan de Staten-Generaal, in deze oogenblikken, als eenen heiligen pligt moet worden toegerekend.

Ook met de brandstoffen scherme men niet, te zijner verdediging of regtvaardiging.

De natie *weet* wat zij behoeft, het is waar; hare vertegenwoordigers en hare openbare tolken lichten haar hieromtrent nog dagelijks meer en meer voor.

Maar de natie wacht nog altijd geduldig af, wat hare vertegenwoordiging zal uitwerken. Zij is niet opgewonden, maar rustig en kalm. Wat beproefd wordt, om deze stemming te verstoren, keurt zij af. Zij wil geen geweld, geene wanorde, maar *wettige middelen*, om te erlangen, wat zij behoeft.

Zou het dan niet de schuld zelve zijn dergenen, welke die wettige middelen in handen hebben, indien zij, door het ongebruikt laten derzelve, die kalme stemming verstoorden en daardoor de noodzakelijkheid deden geboren worden, om naar *andere* middelen rond te zien?

Bezwaarlijk zal het dus zijn, de aanneming ook zelfs eener credietwet, op de door ons beschrevene gronden voor de natie te verdedigen; en dit doet ons dan ook nog altijd hopen, dat de regering, zulks mede inziende, nog door eenen tijdigen terugkeer van het heilloze volhardings-stelsel, nieuwe botsingen tusschen de staatsmagten zal verhoeden, en er van zal worden terug gehouden, om de eendragt en de algemeene belangen des vaderlands daardoor in de waagschaal te stellen.

Boekbeschouwing.

Wenschen der Natie, enz. Groningen bij J. J. DOESBURG.

(Vervolg en Slot van onze vorige.)

De schrijver betoogt, ten *achtsten:* de noodzakelijkheid van *» openbare beraadslagingen en vermeerdering van het getal Leden der Tweede Kamer, met uitsluiting van de Ministers en van den Raad van State, gevoegd by de gehoudenheid der Ministers, om alle door de Kamer verlangde inlichtingen te geven."*

Wij vereenigen ons volkomen met zijn denkbeeld, omtrent het ongenoegzame van het personeel der Tweede Kamer, in verhouding tot de bevolking, en zien in de gewenschte vermeerdering van dat personeel geen financiëel bezwaar, indien men de kosten voor verblijf, dat in gewone omstandigheden toch *zeer kortstondig* is, zoo mede de reiskosten die bovenmatig hoog zijn gesteld (*f* 3,15 voor ieder uur reizens) aanmerkelijk verminderde; (de waardigheid van Lid der Tweede Kamer behoort toch niet beschouwd te worden als eene winstgevende betrekking.) Ook kan, naar ons inzien, in gewone omstandigheden nimmer, in buitengewone slechts zeldzaam, eene geheime beraadslaging der Tweede Kamer te pas komen, en in geen geval *zonder den wil der meerderheid van de Kamer.* Niet alleen de *Ministers* en *Leden van den Raad van State* behoorden naar ons inzien onverkiesbaar te zijn tot het Lidmaatschap der Staten-Generaal; maar elk Lid der Staten-Generaal, zou gedurende de vervulling dier functien geene betrekking, titel of ridderorde van de kroon mogen aannemen, zonder zich aan eene herkiezing te onderwerpen. In verband met de afschaffing der *Eerste Kamer* zou, naar ons gevoelen, den Koning de magt behooren te worden te worden toegekend om de *Tweede Kamer* te ontbinden.

Op de ondervinding der laatste jaren grondt de schrijver de noodzakelijkheid, om de bepaling van het eerste lid van art. 57 der grondwet, luidende:

» De Koning verklaart oorlog en maakt vrede," zoodanig te wijzigen, dat dit regt aan de wetgevende magt worde onderworpen.

» Had niet alleen de Koning" (zegt de schrijver) » maar ook de Kamer" (de Staten-Generaal) » het » bedoelde regt bezeten, dan zoude de oorlog met » Belgie niet zóó veel schats verslonden, en ons zóó » diep in schulden gestoken hebben. Het stelsel van » volharding der regering zoude bezweken zijn voor » de zucht van de meeste Leden, om de onaange-

» name en nadeelige spanning, die zoo vele millioenen gekost heeft, te doen ophouden."

Wij voegen daarbij, dat ook dan waarschijnlijk de meer voordeelige voorwaarden, bij een vroeger ontwerp van scheiding met Belgie, dan bij het gesloten traktaat nu aan Nederland werden opgelegd, zouden zijn aangenomen geworden.

De schrijver toont vervolgens de noodzakelijkheid aan van eene betere *verdeeling van het Ryk* dan de tegenwoordige, zoo wel uit het oogpunt van regelmatigheid, als van bezuiniging in het administratief en regterlijk beheer.

Naar zijn gevoelen, zoude het Rijk gevoegelijk in *vier Departementen* kunnen verdeeld worden, welker bestanddeelen, volgens de kaart, goed schijnen aangewezen te zijn, en van welke Departementen *Amsterdam*, *'s Hertogenbosch*, *Utrecht* en *Groningen* de Hoofdplaatsen zouden kunnen wezen.

Die Departementen zouden dan eene bevolking hebben van 665, 670, 700 en 665 duizend zielen, hetgeen eene betere verhouding zoude geven dan de thans in de *tien* Provincien bestaande; (de bevolking van *Zuid-Holland* vergeleken met die van *Drenthe* staat als 7 tot 1) zij zouden voor een gewestelijk bestuur nog niet te groot wezen, terwijl ook de regterlijke verdeeling van dezelven geheel overeenkomstig de administrative diende te zijn; en wanneer nu, zegt de schrijver » de departementale regtbanken even » als die van Holland werden ingerigt, en aan de » daartoe behoorende ambtenaren eene jaarwedde werd » toegestaan, welke de ambtenaren van de regtbank » van Holland thans alleen genieten, (49,900 gulden) » *dan nog* zoude zulks een voordeel te weeg brengen van » ongeveer *een honderd en twintig duizend gulden*. » Geene kleinigheid in deze dagen."

Dat ook groote bezuinigingen door de voorgestelde betere verdeeling, in de administrative vakken, zouden verkregen worden, is buiten twijfel, want, om ons alleen bij *ryk betaalde* ambten te bepalen, zouden dan al dadelijk moeten wegvallen *zes Gouverneurs*; even zoo vele *Hoofd-Inspecteurs* en *Provinciale Inspecteurs*, zoo van de middelen als van de Registratie; *zes Provinciale bewaarders van het Kadaster*; een gelijk getal *Administrateurs van 's Ryks Schatkist*; waardoor wederom, wel berekend, niet minder dan 120 duizend gulden zouden worden uitgespaard. Ook dit zoude almede geene kleinigheid zijn in deze dagen!

Zuiniger Justitie-wezen beschouwt de schrijver in verband te staan met eene verbeterde rijks verdeeling.

Het is niet te ontkennen, dat er sints lang behoefte was aan eene organisatie der regterlijke magt; doch, daar men toch 25 jaren lang met het in werking brengen van den *Hoogen Raad* en van de *Provinciale Hoven*, welke bij art. 175 en 182 der grondwet zijn ingesteld, gewacht heeft, is het ons voorgekomen, dat het welligt beter ware geweest, die invoering nog te verschuiven tot op het tijdstip, dat die grondwet zoude worden herzien, omdat dan eerst zou hebben kunnen blijken, in hoe ver de gesteldheid des lands, al dan niet eene belangrijke wijziging van vroegere theorie omtrent dit onderwerp noodzakelijk maakte; thans, de benoeming eenmaal gedaan zijnde van een belangrijk personeel van regterlijke ambtenaren, die hunne, bij eene wet bepaalde traktementen natuurlijk als een *wettig verkregen regt* zullen beschouwen, zal men welligt meer, dan misschien anders het geval zou geweest zijn, huiverig wezen om in 1840 andere beginselen te volgen, dan die, welke 25 jaren vroeger, en dus *onder geheel andere omstandigheden dan de tegenwoordige*, zijn aangenomen.

Met opzigt tot het 12° punt der door den schrijver voorgestelde hervormingen en verbeteringen, zegt hij:

» Volgens art. 30 der grondwet geniet de koning een jaar» lijks inkomen van *f* 2,400,000, dat echter bij den afval van » België veranderd is in *f* 1,400,000. Uit aanmerking van den » tegenwoordigen berooiden toestand onzer finantien, uit aan» merking dat de koning zelf nog al een aanzienlijk kapitaaltje » bezit en om dat tractement niet verlegen zal zijn, en uit » aanmerking eindelijk dat geen vorst of regent van Nederland » vóór 1806 zoo veel inkomen genoten heeft, moest deze som » op hoogstens *f* 800,000 worden bepaald, terwijl dan tevens » het bepaalde bij art. 32, waarbij ter onderhoud van 's ko» nings zomer- en winterblijven eene som van *f* 100,000 wordt » toegestaan, voor vervallen moest worden verklaard. Ook het » inkomen van den kroonprins, dat bij art. 37 bepaald is, op » *f* 100,000 voor- en *f* 200,000 na het voltrekken van een hu» welijk en welk laatste de kroonprins thans natuurlijk ge» niet, zoude gevoegelijk op de helft kunnen verminderd wor» den, vooral nu de kroonprins van zijne militaire betrekkin» gen ook nog al behoorlijke inkomsten heeft. De konink» lijke jongelingen genieten almede spoedig een goed inkomen; » van af hun 21 jaar zijn zij meesttijds generaal-majoor, van » welken rang zij het traotement dan ook ontvangen.

» Het inkomen eener koningin-weduwe, bij art. 35 op *f* 150,000 » bepaald, diende op *f* 50,000 te worden gebragt.

» Dat eindelijk onze hofstoet te talrijk is, betwijfelt niemand, » die de staatsalmanak maar eens gezien heeft. Eene vermin» dering der loontrekkende leden van den hofstoet is reeds » lang den wensch der natie geweest; dat deze spoedig tot » stand kome!"

Met des schrijvers denkbeelden omtrent *eene algeheele verbetering van ons zeewezen*, vereenigen wij ons volkomen.

Misschien ware er wel in het *bestuur* van het zeewezen, dat is: *in de administratie der Marine*, eenige bezuiniging wenschelijk. In de dagen, zoo als de schrijver zegt: » toen eens onze vlaggen in » alle koopsteden der wereld wapperden; dat eens » onze kielen in alle rigtingen den oceaan doorkliefden; dat eens de naam van Nederland in de on» bezochtste streek dezer planeet genoemd werd," in die dagen was, geenszins zoo als thans in alle onze administratien, helaas! het geval is, het bestuur van ons zeewezen zóó uitgebreid, zoo kostbaar mogelijk gemaakt; toen beheerden eenige *weinige* ambtenaren, bij de zoogenaamde *Admiraliteit*, het geheele zeewezen; thans zijn er *by de Marine van een Hoofd-Departement*, (men zie de Middelburgsche Naamwijzer,) behalven een *Directeur en Kommandant*, niet minder dan *dertig* ambtenaren van verschillende rang geplaatst, waarvan sommigen, behalven eene ruime bezoldiging, vele voordeelen, als daar is: vrije woning en wie weet wat niet al meer, genieten. Hoe staat het getal dezer ambtenaren en hetgeen zij den lande kosten, in verhouding tot het getal schepen dat gebouwd wordt, of tot dat der bodems welke wij in dienst hebben?

Op eene *verbetering van onze landmagt*, (waardoor volgens de omschrijving *bezuiniging* schijnt bedoeld te worden,) en *betere verordeningen omtrent de nationale militie*, wordt mede door den schrijver aangedrongen.

Wij stemmen met hem in, dat ook in dezen, de bezuiniging zoo als men zegt, *van boven af*, moet gezocht worden, met andere woorden: dat het niet genoeg schijnt, te beproeven om bezuiniging te maken door het aanbieden, onder zekere voorwaarden, van een bepaald of onbepaald verlof aan Hoofd- en andere Officieren van het leger, een aanbod waarvan, zoo als te verwachten was, schier en op enkele uitzonderingen na, alleen door subalterne Officieren wordt gebruik gemaakt. Ware het niet meer verkieselijker en meer doelmatig, dat de sterkte van het leger op den voet van vrede bepaald werde, en bij gevolg ook dat der Hoofd- en mindere Officieren, in evenredigheid van die sterkte? dat als een gevolg daarvan de overcompleten van *alle* rangen op non-activiteit werden gesteld? dit althans, dunkt ons, de ware weg te zijn, die ook hierin tot *wezenlyke bezuiniging* leidt.

Ten aanzien van de Nationale Militie zegt de S.:

» Wat nu de designatie tot de militie zelve betreft, diende » voortaan 1 man op de 1000 zielen en niet op de 300 of » 500 te worden genomen. Dit zoude de vaderlandsche jon» gelingschap veel minder drukken. Voor het overige zoude » men door de vrijwillige werving in het mankeerende kunnen » voorzien; hetwelk zeer goed zoude slagen, althans wanneer » men de bandgelden eenigzins verhoogde. Bij eene grootere » hervorming zoude de geheele nationale militie bij ons afge» schaft kunnen worden. Voor de dagen van NAPOLEON wisten » wij niet wat eene nationale militie was.

Inderdaad is de Nationale Militie een rampzalig overblijfsel van het in 1813 afgeschudde dwangjuk; eene instelling, welke dus aan Nederland zelve vreemd, en dáárom vooral te verwerpen is, omdat zij bij uitsluiting van den minderen stand eene der grootste opofferingen vordert, die de rijke of meer vermogende met zijn goud kan ontgaan, en dus de *gelykheid van allen voor de wet* tot eene hersenschim maakt; eene instelling die overigens op het levenslot van velen de allernadeeligste invloed uitoefent, de vorming van menig jong mensch tot een arbeidzaam en nuttig lid der maatschappij tegenwerkt; de physieke krachten van menigeen ondermijnt, en aan de zedelijkheid van vele jonge lieden, die nauwelijks de kinderschoenen ontwasschen, aan het ouderlijk toezigt onttrokken worden, voor altijd den doodsteek geeft; eene instelling eindelijk, die volstrekt nutteloos kan geacht worden in een land als het onze, waar een ieder zich als om strijd beijvert, om de wapenen aan te gorden wanneer het de verdediging geldt van deszelfs heilige regten en vrijheden, en waar men, door eene verbeterde inrigting aan de Schutterijen te geven, zich steeds van een in den wapenhandel geoefend leger zou kunnen zeker stellen.

Overwegingswaardig zijn ook de opmerkingen van den schrijver omtrent de vier laatste punten zijner beschouwing. Het geheel is in eenen duidelijken en bevattelijken stijl geschreven, en getuigt van des schrijvers zaakkennis en van zijne zucht, *om verkregene kennis ten nutte van het vaderland aan te wenden.*

Wij zien met belangstelling het tweede en derde gedeelte van dit werkje te gemoet.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 17. April. Wij ontvangen zoo even de tijding, dat Mevrouw de Grootvorstin *Maria*, Gemalin van den Hertog *van Leuchtenberg*, te Petersburg van eene Prinses is bevallen.

ENGELAND.

LONDEN, den 18. April. Terwijl het ministerie met de China- en de Napelsche vraagstukken bemoeijelijkt is, daagt er eensklaps weder eene nieuwe zwarigheid op. De Heer *Forsyth* heeft, van wege Noord-Amerika omtrent de bekende grensquestie eene nota aan onzen gezant in de V. Staten overhandigd, waarin met der daad de partij van Maine gekozen en slechts voor de leuze de keus van eene nieuwe scheidsregterlijke uitspraak gelaten wordt.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 20. April. Thans zijn bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal van Regeringswege ingekomen de antwoorden van het Gouvernement op de laatstelijk bekend geworden bedenkingen der Sectien, nopens de ontwerpen der staatsbegrooting voor het loopend jaar. Men verzekert dat de antwoorden niet zeer uitgebreid zijn, maar men spreekt er van de Regering eenige wijzigingen in de bedoelde ontwerpen zou gebragt hebben.

DRUKFEIL.

In ons No. van 18 dezer, bladz. 1, kolom 2, de 17. regel van boven, staat *mistelling*: lees *instelling*.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 22. April. Sedert den 20. dezer, zijn hier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Antwerpen, H. Woodruff, van Londen, met passagiers en stukgoederen; *Armadillo*, F. Campbell, van New-York, met stukgoederen; *d'Harmonie*, C. O. Haslund; *Providentia*, M. Johnson, beide van Gohtenburg, met houtwaren; *Johann Muldo*, T. D. Faber, van Dantzig, met weedasch; *d'Antine*, J. F. Schoot, van Hyerhalt, met boekweit; *Maria*, N. N. Jepsen, van Kjertemintier, met raapzaad; *Chippola*, P. Lane, van Mobile, met katoen; *Fair American*, J. Rair, van Salem, met huiden; *America*, W. Fox, van New-Orleans, met katoen; *Aurora*, D. H. Heyer, van Aarhuis, met garst; *Sophia Dorothea*, J. Schaaper; *Kristin*, A. Uptor, beide van Manthanzas, met suiker; *Victoria*, C. J. Walter, van Memel, met houtwaren; *the Satellite*, J. Hill, van Londen, met koffij en suiker; *de vrouw Jaantje*, F. J. Raerman; *Fortuna*, J. A. Doyer; *Alida*, W. A. Sturn, alle drie van Gend, met suiker, *the Ocean*, H. Peace, van Londen, met stukgoederen; *Harmida*, E. B. Ringering, van Aarhuis, met garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

Maria Christine, J. Bonger, naar Bremen; *Vreyprius*, A. J. Ricke, naar Leer; *St. Anthonius*, H. A. Klein, naar Dantzig, alle drie met stukgoederen.

Van Gend is gezeild:

Anna Maria, J. F. Muys, naar Caen, met ballast.

— Zr. Ms. oorlogsbrik *Mercuur*, Kapitein Luitenant *H. Kelje*, is van Suriname te Curaçao aangekomen.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.